

– зарахувати до складу місцевих податків ті загальнодержавні податки і збори, які у повному обсязі наповнюють місцеві бюджети, що дозволить збільшити інтерес владних структур щодо їх мобілізації на певній території;
підвищити рівень самодостатності місцевих бюджетів шляхом удосконалення податкового законодавства в частині механізму здійснення зарахування податку на доходи фізичних осіб за місцем податкової адреси фізичної особи, тобто здебільшого за місцем проживання платника.

Література:

1. Бюджетний кодекс України Затверджений ВРУ 8 липня 2010 р. №2456-IV. – К., 2010.
2. Закон України «Про систему оподаткування в Україні» №1251-XII, 25.06.1991.
3. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. №2756-VI // Голос України. – 04.12.2010. – №229–230.

Сидорчук А. А.

к.е.н., доцент кафедри фінансів

СУЧАСНІ МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИМ ПОРТФЕЛЕМ ДОМОГОСПОДАРСТВА

Інвестиційний портфель домогосподарства – це сформована домогосподарством сукупність об'єктів реального та (або) фінансового інвестування для реалізації його інвестиційних цілей. Для забезпечення прийняттого рівня системного ризику і прибутковості досить часто потрібно інвестувати кошти у кілька видів цінних паперів. За таких умов управління інвестиційним портфелем полягає у формуванні і підтриманні такої структури цінних паперів, що дозволить реалізувати інвестиційні цілі.

У процесі еволюції методів управління фінансовими інвестиціями виникла сучасна портфельна теорія, що базується на статистичних методах оптимізації інвестиційного портфеля за заданими критеріями (співвідношення рівня його прибутковості і ризику). Поряд з цим, майже незмінними залишились цілі аналізу цінних паперів, зокрема:

- визначення їх реальної вартості;
- визначення ступеня їх ризику;
- прогнозування очікуваного прибутку цінних паперів.

Виникнення сучасної портфельної теорії (МРТ – Modern Portfoto Theory) було зумовлене розвитком обчислювальної техніки та появою можливостей обміну інформацією за допомогою комп'ютерної мережі. Завдяки цим технічним інноваціям з'явилися можливості формування статистичних баз даних, що, в свою чергу, стало стимулом розвитку аналітичних моделей

обґрунтування вибору цінних паперів, які стали основою сучасної портфельної теорії.

Одним із найпростіших засобів МРТ є метод урізноманітнення, за допомогою якого інвестор зменшує ризики та забезпечити собі отримання очікуваних доходів.

МРТ базується на припущенні, що ринок є ефективний, тобто всі учасники ринку мають доступ до інформації, одержують однакову інформацію, мають вільний доступ і вихід з ринку. Фундаментальний підхід припускає, що ринок є неефективним і більший дохід можна отримати, купуючи недооцінені цінні папери. Крім цього, МРТ припускає, що інвестори:

- неохоче сприймають ризик, що визначається несталістю норми доходу або основного капіталу;
- надають перевагу вищій нормі доходу над нижчою;
- намагаються максимізувати доходи і мінімізувати ризики,
- тобто одержати найвищі доходи на одиницю ризику;
- приймають рішення на основі очікуваної норми доходу та ризикові цінні папери можуть додаватися, вилучатися з портфеля на будь-яку суму.

Відповідно до МРТ, цілі інвестора стосовно ризику і доходу можна реалізувати шляхом формування певного співвідношення цінних паперів у портфелі. Знаючи коефіцієнт кореляції цінних паперів, можна визначити таку їх комбінацію, що забезпечуватиме найнижчий ризик для певного рівня доходу.

Згідно з МРТ для зменшення ризику інвестор повинен додати інші цінні папери до свого портфеля. Тобто ризик зменшується при збільшенні кількості цінних паперів у портфелі. На даний час існує кілька теорій ефективності інвестиційного портфеля. Найбільш поширеними серед них є:

- теорія портфеля Г. Марковіца;
- оцінка ефективності портфеля цінних паперів за критерієм Трейнора;
- портфельна теорія Шарпа;
- портфельна теорія Дженсена.

Найбільш відомою серед розглянутих теорій є, безумовно, портфельна теорія лауреата Нобелівської премії Г. Марковіца, яка ґрунтується на тому, що інвестори, формуючи портфель, намагаються максимізувати очікувану дохідність своїх інвестицій за умов прийняттого для них ризику. Портфель, який відповідає даним критеріям називається ефективним портфелем. Для побудови ефективного портфеля необхідно зробити ряд припущень про принципи прийняття інвестиційних рішень. Перш за все будемо вважати, що інвестор уникає ризику, тобто із двох варіантів інвестування з однаковою очікуваною дохідністю, але з різними рівнями ризику він вибере той варіант, ризик в якому менший. Якщо інвестор стоїть перед вибором одного із ефективних портфелів, то оптимальним портфелем буде найбільш переважний з них.

Література:

1. Фабоцци Ф. Управление инвестициями / Фабоцци Ф.: Пер. с англ. – М.: ИНФРА-М, – 2000. – XXVIII, 932 с.
2. Кухар В. Б. Стратегія і методи управління інвестиційним портфелем [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://libfor.com/index.php?newsid=1023>.

Стоян В. І.

к.е.н., доцент кафедри фінансів

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЄДИНОГО КАЗНАЧЕЙСЬКОГО РАХУНКУ

Реалізація функції управління бюджетними потоками держави стала можливою через консолідацію фінансових ресурсів на єдиному казначейському рахунку. Запровадження єдиного казначейського рахунку, на який зараховуються державні доходи і з якого здійснюються видатки, дозволяє органам казначейства мати вичерпну інформацію про стан державних фінансів, а отже, володіти фінансовими важелями макроекономічного регулювання.

ЄКР консолідує кошти державного та місцевих бюджетів, фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, кошти інших клієнтів, обслуговування яких здійснюється органами казначейства. Консолідація коштів бюджетів та фондів соціального страхування на єдиному рахунку казначейства підвищила оперативність управління фінансовими ресурсами держави.

Упродовж бюджетного періоду співвідношення між надходженнями до бюджетів та здійсненими виплатами може відрізнятись. Внаслідок часового розриву (лагу) між термінами зарахування коштів на ЄКР та виплатами з нього відбувається накопичення або зменшення його залишків. Обсяг залишків ЄКР складається з коштів загального та спеціального фондів державного та місцевих бюджетів, залишків коштів розпорядників та одержувачів бюджетних коштів, а також коштів на рахунках інших клієнтів, відкритих в органах казначейства.

Основні вимоги до оперативного управління бюджетними коштами передбачають не просто визначення залишків коштів на єдиному казначейському рахунку, але й зіставлення виявлених тенденцій з прогнозами динаміки грошових ресурсів, відстеження причин значних відхилень від мінімально допустимого значення. Як показує практика, динаміка наявності бюджетних коштів на єдиному казначейському рахунку (ЄКР) упродовж бюджетного періоду піддається значним коливанням. Про це свідчить інформація про залишки коштів на ЄКР від 2003 до 2012 рр., наведена у табл. 1 та на рис. 1.